
Astrologia i Alquímia

Autor:

Data de publicació: 30-04-2011

La Interacció Astrologia-Alquímia és un fet palès, i encara que s'estudien separadament, aquest fet desvirtua la seva essència atès que han estat íntimament lligades des del seu origen, no es van separar fins que l'alquímia es va convertir en la química i l'astrologia en l'astronomia (cap el 1750). De fet Newton, encara que ho va intentar amagar, va escriure obres d'alquímia (hi ha un munt de manuscrits seus una derivada de l'Alquímia: la Prisca Sapientia).

La Interacció Astrologia-Alquímia és un fet palès, i encara que s'estudien separadament, aquest fet desvirtua la seva essència atès que han estat íntimament lligades des del seu origen, no es van separar fins que l'alquímia es va convertir en la química i l'astrologia en l'astronomia (cap el 1750). De fet Newton, encara que ho va intentar amagar, va escriure obres d'alquímia (hi ha un munt de manuscrits seus una derivada de l'Alquímia: la Prisca Sapientia).[1]

L'alquímia (de l'àrab ???????? al-khimia "l'art de la transformació") està estretament vinculada amb la tradició sumèria i grega sobre l'astrologia i l'estudi dels astres, ambdues es complementen mútuament en la recerca del coneixement de l'ocultisme que relaciona una filosofia i una praxi destinades a assolir la saviesa última, la immortalitat o el domini del món material, segons cada autor. Tradicionalment, cada un dels set planetes del Sistema solar (conjuntament amb el seu signe) s'associa amb un metall determinat.

L'alquímia xinesa, al seu torn està íntimament associada amb l'astrologia xinesa, en la tradició xinesa cada un dels cinc elements es relaciona amb un planeta concret.

Taula de continguts

- 1 Història i etimologia
- 2 Interacció Alquímia-Astrologia xineses
- 3 Cossos celestes i metalls
- 4 Influència de les fases lunars
- 5 L'alquímia i l'astrologia com a disciplines filosòfiques i espirituals
- 6 Vegeu també
- 7 Referències

Història i etimologia

Els fonaments de l'alquímia i l'astrologia es remunten a l'Imperi persa.[2] La pràctica, en diverses variants, s'ha identificat en Mesopotàmia, l'Antic Egipte, Pèrsia, Iran, Índia, Japó, Corea i Xina, i en occident en Grècia i Roma. Al Renaixement, Europa va recuperar el coneixement alquímic i astrològic "perduts" a l'edat mitjana gràcies als treballs d'estudiosos àrabs, despertant un gran interès que va perviure en el continent fins a l'arribada del segle XX. L'alquímia i l'astrologia són, per tant i de forma conjunta, uns dels sistemes de coneixement més universals i duradors (> 25 segles) que la humanitat ha après mai.

El terme ve de l'àrab al-Kimia: "l'art de la transformació". Alguns estudiosos sostenen que els àrabs van heretar el lexema-Kimia del grec ("???????"), que vol dir "transmutació".[3] Altres autors, com Mahdihassan,[4] defensen els orígens xinesos de la paraula. La influència del terme és evident en la formació del lèxic relacionat amb la química.

Fusta Foc Terra Metall Aigua

Planeta
Júpiter
Mart
Saturn
Venus
Mercuri

Mes lunar
1r, 2n, 3r
4t, 5è, 6è
(cap)
7è, 8è, 9è
10è, 11è, 12è

Punt cardinal
Est
Sud
Centre
Oest
Nord

Estació
Primavera
Estiu
(els dos primers mesos)
Canvi d'estació
(cada tres mesos)
Tardor
Hivern

Color
cian[6] (de blau a verd)
vermell
groc
blanc
negre

Animal simbòlic
Drac atzur
Ocell vermell
Unicorn groc
Tigre blanc
Tortuga negra

Cossos celestes i metalls

Tradicionalment, cada un dels set cossos celestes del sistema solar que coneixien els antics estava associat amb un determinat metall sobre el qual governava.

La llista de governs era la següent:

El Sol governava l'or
La Lluna, la plata
Mercuri, el mercuri
Venus, el coure
Mart, el ferro
Júpiter, l'estany
Saturn, el plom

Alguns alquimistes/astròlegs moderns s'associen òbviament:

Urà amb l'urani
Neptú, neptuni
Plutó, plutoni

Com que aquests últims planetes i metalls esmentats no havien estat descoberts fins fa relativament poc, no hi ha base clàssica ni tradicional per a aquestes associacions, a diferència del que passa amb els cossos celestes i metalls ja coneguts des de l'antiguitat.

Influència de les fases lunars

L'alquímia consta o constava de diversos passos per aconseguir la transmutació: la Nigredo, on la matèria a transmutar es trobava en plena fosa, on era de color negre, la Albedo, on posava de color blanc i es fonia completament i la Rubedo, on s'observava un color vermell profund. Cada transmutació es veia afectada per les fases lunars la duració total era de 40 dies.

A la Lluna minvant, s'iniciava l'obra alquímica, amb la Nigredo.
A la Lluna nova, tenia lloc la Albedo
Al quart creixent, era temps de la Rubedo
Per a la Lluna plena, ja havia d'estar transmutada la matèria en or.

L'alquímia i l'astrologia com a disciplines filosòfiques i espirituals

"Renel l'alquimista", segons Sir William Douglas, 1853.

L'alquímia a Occident i altres llocs on va ser àmpliament practicada estava (i en molts casos encara ho està) íntimament relacionada i entrelaçada amb l'astrologia tradicional a l'estil grec - babilònic. En molts sentits van ser desenvolupades per complementar una i l'altra en la recerca del coneixement ocult. Els astròlegs i alquimistes creuen o creien que, en els processos alquímics, els diferents aspectes planetaris influïen de gran manera en el preparat de les diferents transmutacions, així com les fases de la lluna.

L'alquímia es considerava un art espagíric, per les paraules gregues utilitzades per expressar "separació" i "reunió". El dictat primer de la alquímia (transmès en llatí, com tots els coneixements científics medievals) era efectivament solve et coagula, en català "dissol i coagula". La imatge típica dels alquimistes-astròlegs els representa en tenebrosos laboratoris, esforçant-se intrèpidament per convertir minerals comuns en altres preciosos, com or (chrysopoeia) o plata, mentre feien taules per al càlcul del moviment dels astres. També se'ls sol atribuir una ingènua convicció en

produir artesanalment remeis miraculosos per a tots els mals (panacea), l'elixir de l'eterna joventut, o el dissolvent universal (àlcals).[7] Aquesta imatge pintoresca es basa en els nombrosos documents conservats des de la Edat Mitjana, i que estudiosos àrabs o europeus van redactar per difondre, aclarir o defensar la seva ocupació. En aquests tractats apareix comunament explicitat l'objectiu dels seus esforços: la consecució de l'anomenada pedra filosofal, la generació concediria al seu artífex un coneixement suprem que arribava fins l'alteració de la matèria. Tanmateix, aquesta visió es deu a un error d'interpretació. Encara que sí és cert que van existir variants de l'alquímia d'índole màgica, els autors dels textos conservats es referien a la seva doctrina en llenguatge metafòric. Aquesta perspectiva es veu reforçada per nombroses declaracions fetes pels propis alquimistes al llarg de la seva història. Així, un estudiós grec, Zosimos de Panòpolis, interpretava aquesta branca del coneixement com una "via" metafísica, i al llarg de l'Edat Mitjana s'associaria amb el art. Les substàncies orgàniques i inorgàniques utilitzades, els processos físics descrits, i els resultats dels seus exercicis venien a significar entitats espirituals, impulsos de l'ànima i, en darrer terme, un rigorós manual d'autodisciplina. Així la transmutació de metalls en or venia a explicar el pas d'una naturalesa desordenada i corrompuda a la il·luminació i l'equilibri; aquest canvi hauria de obrar en l'esperit de l'alquimista, encara que l'ús d'un llenguatge figurat trufat de forns, dracs verds i siamesos portés a pensar en una pràctica purament física. De qualsevol manera, el caràcter clandestí de l'alquimista-cause de la seva índole pagana, i al seu origen precristià-afavorir les acusacions de les autoritats religioses, que van provocar una intensa campanya en la qual es va executar a milers d'innocents acusats de bruixeria.[8] Així, els textos alquímics, que estaven plens de críptics diagrames, imatges fosques i girs metafòrics destinats a protegir i conservar un missatge van ser precisament la principal prova d'una acusació injusta, que no va voler prendre's les molèsties de descobrir el seu autèntic significat. Alguns il·lustres alquimistes, però, van gaudir de certa posició que els va permetre, com a Paracels, aclarir el recurs als metalls com un símbol:

«

"Pregunta: En el Filòsof parla d'or o plata, dels que extreu la seva matèria, hem suposes que fa a l'or i la plata vulgars?
Resposta: De cap manera, la plata i l'or vulgars estan morts, mentre que aquells del Filòsof estan plens de vida ". [9]

»

— Catecisme alquímic, c. 1550

Les operacions físiques practicades pels alquimistes s'han volgut entendre com la base de la química inorgànica, encara que això és només cert pel que fa a determinats procediments, en el seu rudimentari equipament de laboratori i en ús de substàncies inorgàniques. No obstant, el malentès no va arribar a aclarir. L'alquímia avui és comunament considerada una antecessora pre-científica de la química, tot i que l'ús de refinats, pólvora, tints, cosmètics, extractes, ceràmiques i licors tingui poc a veure amb les seves veritables intencions.

Vegeu també

Astrologia celta

Astrologia xinesa

Elixir de la vida

Homo Universalis

Juan Bautista Villalpando

Referències

I. Bernard Cohen. The Cambridge Companion to Newton. Cambridge University Press, 25 April 2002, p. 370—. ISBN 978-0-521-65696-2 [Consulta: 28 juny 2012].

E. J. Holmyard, Alchemical Equipment in "A History of Technology ed. E. Singer et al." vol. II (Oxford, 1957), p. 731.

Walter W. Skeat. # PPA287, M1 Principles of English Etymology. Oxford: Clarendon Press, 1892.

Mahdihassan S. "Alchemy, Chinese versus Greek, an etymological approach: a rejoinder" (en anglès).

Font: traducció de la taula de la Viquipèdia xinesa.

El terme xinès ? designa la gama de colors entre el blau i el verd, i se l'associa al cian

rae.es/drae/SrvltConsulta? TIPO_BUS = 3 & LEMA = alquímia "Alquímia" al Diccionari de la RAE
. ISBN 978-1557000026.(Vegeu l'edició [1] online de Blavatsky, HP; "La doctrina secreta ".
Paracelsus. Alchemical Catechism.